

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **M. F.**, zastoupený Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem se sídlem Václavské náměstí 808/66, Praha 1, proti žalovanému: **Statutární město Plzeň**, se sídlem náměstí Republiky 1/1, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2022, č. j. MMP/110193/22, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 10. 2022, č. j. 17 A 14/2022-40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Správní orgány uznaly žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, neboť 26. 10. 2019 okolo 4:30 ve striptýzovém baru v Plzni opakovaně slovně napadal přivolané strážníky městské policie vulgárními výrazy. Byla mu uložena pokuta 500 Kč.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Plzni zamítl. Podle krajského soudu měl žalobce možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. I když svědek Ž. o případu zpočátku četl z úředního záznamu, jeho výpověď je použitelná v části, kde byl svědek dotazován. Jenom k této části ostatně správní orgány přihlížely. Vzhledem k drobným rozdílům mezi výpověďmi svědků nelze ani dovodit, že by se svědci na výpovědi navzájem předem domluvili. Stejně tak nelze hovořit o systémové podjatosti správního orgánu ani dovodit, že by měli strážníci na věci zájem, protože je žalobce obvinil z napadení. Podle výpovědi zaměstnance nočního podniku žalobce opilý celý večer dělal v baru nepořádek a tloukl hlavou o mříže, takže si mohl ublížit už před příjezdem policistů. Ústní jednání proběhlo po více než dvou letech od přestupku, je tedy

pochopitelné, že určité detaily mohli svědci zapomenout. Uvedli však dostatek skutečností, které spolu s ostatními podklady svědčí o vině žalobce.

[3] S rozdíly ve výpovědích se správní orgány dostatečně vypořádaly. Jedná se o drobné nesrovnalosti, které věrohodnost svědků nesnižují, lze je navíc pochopit vzhledem k časovému odstupu od spáchání přestupku. Závěr o věrohodnosti verze události prezentované čtyřmi svědky nezpochybnila ani žalobcova lékařská zpráva, neboť obsahuje pouze zprostředkované vyjádření pro lékaře. Městská policie nebyla přítomna odvezení sanitkou, tu si žalobce zavolał sám. Z chování žalobce je nepochybné, že si byl vědom, že vystupoval proti úředním osobám a vědomě je urážel.

II. Argumentace účastníků řízení

[4] Žalobce (stěžovatel) brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.). Podle stěžovatele je kasační stížnost přijatelná z důvodu zásadního pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Odůvodnění napadeného rozsudku je místy nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů pro velmi stručné vypořádání klíčových námitek a kvůli odůvodnění, které nemá oporu ve správním spise. Krajský soud se také nevypořádal s námitkou neprovedení výsledku svědků navrhovaných stěžovatelem. Důvod přijatelnosti stěžovatel také spatřuje v právu na odvolání podle čl. 2 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod.

[5] Došlo k porušení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, protože stěžovatel se nemohl seznámit s podklady pro rozhodnutí. Celá výpověď svědka Ž. je procesně nepoužitelná. Krajský soud zároveň dostatečně neodůvodnil, proč je použitelná část výpovědi, kdy byl svědek dotazován. Stěžovatel je také přesvědčen o systémové podjatosti správních orgánů.

[6] Stěžovatel rozporuje, že by se přestupku dopustil a upozorňuje, že byl sám obětí závažnějšího protiprávního jednání. Výpovědi všech svědků považuje za nevěrohodné a posouzení jejich věrohodnosti za nepřezkoumatelné. Informace v lékařské zprávě je v přímém rozporu s výpovědí svědků, s čímž se krajský soud nedostatečně vypořádal. Stěžovatel také upozorňuje na rozpory ve výpovědích svědků. Stěžovatel odkazuje na výpověď svědka Ž., podle kterého mohl stěžovatel vulgární výrazy pronést v reakci na bolest v důsledku stlačení bolestivých bodů za ušima. Stěžovatel také mohl být dezorientován. Nebylo mu také jasné, že jedná s úředními osobami. Jednání nesplňuje materiální znak přestupku. S odkazem na judikaturu NSS stěžovatel uvádí, že stupeň společenské nebezpečnosti skutku je nízký.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu a dodal, že stěžovatel opakuje tytéž argumenty jako před správními orgány a krajským soudem.

[8] Stěžovatel v replice uvedl, že vyjádření žalovaného nepřináší žádnou relevantní argumentaci.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[9] Při posuzování kasační stížnosti NSS hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná a projednatelná. Jedná se však o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. je proto nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, NSS kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, 933/2006 Sb. NSS, *Ostapenko*, v němž vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná. Dovodil, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Ve věci stěžovatele však tyto podmínky naplněny nejsou.

[10] Nejvyšší správní soud v souvislosti s výtkami, že se krajský soud řádně nevěnoval námitce o neprovedení důkazů výsledky navrhovaných svědků, nesprávně posoudil námitku zpochybňující závěr o možnosti stěžovatele seznámit se s podklady a také námitky k hodnocení výpovědi svědků a jejich věrohodnosti, neshledal zásadní pochybení krajského soudu, které by ve smyslu výše uvedené judikatury mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Pro stručnost NSS odkazuje na judikaturu popisující, jaké vady naplňují kasační důvod nepřezkoumatelnosti rozsudku (např. rozsudky NSS ze 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, z 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007-107, z 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76 nebo usnesení rozšířeného senátu z 18. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Připomíná také judikaturu, podle níž soudy nemají obecně povinnost se výslovně vyjádřit ke všem námitkám uplatněným v žalobě, pokud proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí (rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, č. 3876/2019 Sb. NSS). Z rozsudku krajského soudu v nyní projednávané věci je zřejmé, k jakým závěrům krajský soud dospěl. Krajský soud vysvětlil, na základě jakých podkladů dospěl k závěru, že jednání stěžovatele představovalo znevážení postavení úřední osoby při výkonu její pravomoci ve smyslu § 5 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích. Srozumitelně vysvětlil, jak tyto podklady hodnotil. Proti žalobním tvrzením tak v bodech 13 až 28 svého rozsudku postavil srozumitelný konkurující právní názor.

[11] Přijatelnost kasační stížnosti nezakládá ani kasační námitka zpochybňující závěr krajského soudu, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav ohledně jednání stěžovatele. Předmět sporu se s ohledem na uplatněnou kasační argumentaci zúžil na posouzení dostatečnosti skutkových zjištění, nelze proto uvažovat o přijatelnosti dle prvních tří výše uvedených důvodů. S ohledem na úzké vymezení sporné otázky a její vázanost na konkrétní okolnosti věci si lze jen obtížně představit, že by se zde jednalo o otázku řešenou judikaturou rozdílně či otázku, u níž je třeba judikaturního odklonu.

Důvod přijatelnosti spočívající v dosud neřešené právní otázce se pak ze své povahy zjevně týká toliko otázek obecnějších, resp. dopadá na výklad právních předpisů, jež má (zobecnující) význam pro další soudní i správní praxi. Smyslu institutu přijatelnosti kasační stížnosti by zjevně odporovalo, pokud by kasační soud považoval za otázku dosud nejudikovanou právě i posouzení toho, zda v jednotlivé věci krajský soud správně vyhodnotil výpovědi aktérů přestupkového jednání. Šlo by totiž o vytváření judikatury ohledně dílčích skutkových otázek, nikoliv ohledně obecnějších právních otázek (usnesení NSS ze dne 11. 8. 2023, č. j. 8 As 120/2022-28, bod 9).

[12] Je třeba také připomenout, že je to především krajský soud, který je oproti NSS povolán zhodnotit napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Zásah ze strany NSS je v tomto ohledu výjimečný a omezuje se zpravidla na vady řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (rozsudky NSS z 1. 3. 2017, č. j. 6 As 256/2016-79, bod 21, či z 13. 5. 2020, č. j. 6 Afs 7/2020-52, bod 23). Nejvyšší správní soud má tedy v řízení o kasační stížnosti zasahovat do hodnocení skutkových otázek, které provedl krajský soud, pouze tehdy, byli-li závěr ohledně skutkových otázek zatížen hrubou vadou. Muselo by se tedy jednat o skutečně zásadní pochybení krajského soudu. Případná nevýrazná pochybení při výkladu totiž zpravidla nedosahují takové intenzity, aby založila přijatelnost kasační stížnosti (usnesení *Ostapenko* nebo usnesení NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 1 Azs 379/2017-26, bod 10).

[13] Závěry krajského soudu, které v kasační stížnosti stěžovatel zpochybňuje, jsou přezkoumatelné, logické a dostatečně reagují na žalobní argumentaci stěžovatele. Krajský soud zhodnotil výpovědi učiněné během správního řízení (stejně tak tvrzené rozpory a nedostatky ve výpovědích) a vypořádal se s otázkou dodržení požadavků § 36 odst. 3 správního řádu. Krajský soud všechny své závěry navíc důkladně zdůvodnil, a to s odkazem na příslušnou právní úpravu. Vypořádal se i s namítaným nedostatkem materiální stránky přestupku (v souladu se stěžovatelem namítaným rozsudkem ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52).

[14] K důvodu přijatelnosti kasační stížnosti spočívajícím v zajištění práva na odvolání ve smyslu čl. 2 Protokolu č. 7 Úmluvy stěžovatel vůbec nic bližšího neuvedl. Nejvyšší správní soud za stěžovatele není oprávněn argumentaci domýšlet, proto jen v obecnosti uvádí, že podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva musí být pro jeho aplikovatelnost na řízení nejprve použitelný čl. 6 odst. 1 Úmluvy (rozhodnutí ESLP ze dne 23. 4. 2009, stížnost č. 31001/02, *Kamburov proti Bulharsku*, § 22 a ze dne 30. 6. 2020, stížnost č. 50514/13, *Saqueti Iglesias proti Španělsku*, § 22), musí se tedy jednat trestní věc při zohlednění tzv. Engelových kritérií (rozhodnutí ESLP ze dne 8. 6. 1976, stížnosti č. 5100/71; 5101/71; 5102/71; 5354/72; 5370/72, *Engel a další proti Nizozemsku*, § 82).

[15] Nejvyšší správní soud v této věci k odůvodnění rozsudku nemá výhrady svědčící přijatelnosti kasační stížnosti. I kdyby snad krajský soud z hlediska sporné otázky skutkového děje dílčím způsobem pochybil, rozhodně by nešlo o hrubé pochybení při výkladu hmotného práva způsobem, který by vyžadoval zásah kasačního soudu, neboť závěry krajského soudu ohledně skutkového stavu *prima facie* nevzbuzují důvodné pochybnosti o jejich správnosti. Za těchto okolností není důvod, aby NSS shledal kasační stížnost přijatelnou.

pokračování

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[16] Ze shora uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Kasační stížnost proto podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Ačkoli byla kasační stížnost odmítnuta, což je situace, na kterou obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., k odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je namístě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, avšak nevznikly mu žádné náklady nad rozsah jeho úřední činnosti, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. prosince 2023

Mgr. Eva Šonková
předsedkyně

senátu